Р Е Ш Е Н И Е
№ 41834

гр. София, 27.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6969** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ф. С. З., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.И. С., с адрес за призоваване в [населено място], [улица], партер, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №GPAM - 2854921/30.05.2026 г. по чл.171, т.1, б.З)ГГ) от ЗДвП, издадена от И. А. И. - мл.автоконтрольор към отдел ПП при СДВР.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на заповедта поради нищожност, евентуално – поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, липса на мотиви и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че органът е приложил остатъчната хипотеза на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП вместо специалната по б. „е“, отнасяща се до управление без застраховка „Гражданска отговорност“; че не е бил уведомяван нито от застрахователя, нито от органите на МВР или Гаранционния фонд за служебното прекратяване на регистрацията; че още на 28.10.2025 г. е сключил добавък към застрахователната полица, а в деня на проверката е сключил нова валидна застраховка „Гражданска отговорност“, с което причината за прекратяването е отстранена. Оспорва компетентността на издателя на заповедта. Моли за прогласяване на нищожността на заповедта, евентуално – за нейната отмяна. Претендира разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. В молба от 20.10.2026 г. адв. С. излага съображения по съществото на спора и моли съда да отмени обжалвания административен акт, както и за присъждане на сторените по делото разноски по представен списък.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. К., в писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, при спазване на процедурата и в съответствие с материалния закон и неговата цел. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

Административен съд – София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства и провери законосъобразността на оспорения акт съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

На 30.05.2026 г., около 11:20 ч., в [населено място], по ул. „Проф. д-р И. С.“, с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят е управлявал собствения си лек автомобил „Тойота 4 Р.“ с рег. [рег.номер на МПС] . При извършена проверка пред № 7 е установено, че автомобилът не е регистриран по надлежния ред, тъй като, видно от направена справка с ОДЧ при ОПП-СДВР, към датата и часа на проверката регистрацията му е била служебно прекратена на 24.03.2026 г. по чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

За установеното е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5099682 от 30.05.2026 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП. Актът е подписан от нарушителя без възражения и му е връчен на същата дата. Със съставянето му са иззети СУМПС №[ЕИК], свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК] и два броя регистрационни табели.

В писмено сведение от 30.05.2026 г. жалбоподателят е посочил, че за изтичането на застраховката е узнал от проверката, че при покупката на автомобила е бил информиран, че застраховката е валидна за една година, че не е бил уведомяван от застрахователя за изтичането ѝ и че веднага след като е бил информиран от полицейските служители, е сключил нова застраховка.

Въз основа на съставения АУАН на същата дата е издадена оспорената ЗППАМ № GPAM-2854921 от 30.05.2026 г., с която, при възпроизвеждане на фактическите констатации от акта и на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП, на жалбоподателя е приложена мярката „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“. В заповедта не е посочен часът на издаването ѝ. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 30.05.2026 г., видно от подписаната от него разписка.

От приетата по делото справка за регистрацията на автомобила се установява, че собственик на автомобила е жалбоподателят; че автомобилът е регистриран на 27.10.2025 г. като употребяван, внесен от държава извън ЕС; че на 24.03.2026 г., в 04:29 ч., регистрацията е прекратена по чл. 143, ал. 10 ЗДвП „при уведомление от ГФ без ГО“, като в графа „Други“ е отразено „3780/27.02.2026 / уведом. на 22.02.2026“, и че на 30.05.2026 г., в 11:41 ч., регистрацията е служебно възстановена по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за валидна застраховка „Гражданска отговорност“ по полица № BG/06/126001860564 със срок до 29.05.2027 г.

Видно от застрахователна полица № BG/07/125003588390, издадена от „ЗД Евроинс“ АД, със застраховащ „ПИ ДИ АЙ“ ЕООД, задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобила е била сключена за срок от 27.10.2025 г. до 26.10.2026 г., с разсрочено плащане на премията на четири вноски с падежи 27.10.2025 г., 26.01.2026 г., 26.04.2026 г. и 26.07.2026 г. С добавък № 1 към полицата, сключен на 27.10.2025 г. и в сила от 28.10.2025 г., като ползвател и собственик на автомобила е вписан жалбоподателят, а като неплатени са посочени вноските с падежи 26.01.2026 г., 26.04.2026 г. и 26.07.2026 г.

От комбинирана застрахователна полица № BG/06/126001860564, издадена от „ДЗИ – Общо

застраховане“ ЕАД, се установява, че на 30.05.2026 г. жалбоподателят е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобила със срок от 12:40 ч. на 30.05.2026 г. до 23:59 ч. на 29.05.2027 г. Отпечатъкът на полицата е генериран на 30.05.2026 г. в 11:41 ч., което съвпада с часа на служебното възстановяване на регистрацията.
По делото не са представени уведомлението на Информационния център към Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ), доказателства за неговото изпращане до собственика или за получаването му, нито доказателства, че собственикът е бил уведомен от органите на МВР за служебно прекратената регистрация.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена от адресата на акта, за когото той е неблагоприятен, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 АПК – заповедта е връчена на 30.05.2026 г., а жалбата е подадена на 04.06.2026 г. Поради това жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество, е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 165 ЗДвП, в т. 1.3 СДВР е определена за служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия, а от приетите доказателства се установява, че към 30.05.2026 г. издателят на заповедта е заемал длъжността младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Ето защо оспорената заповед е издадена от компетентен орган и възражението за нищожност е неоснователно. Заповедта е издадена в писмена форма и формално съдържа фактически и правни основания.
Независимо от това, съдът намира, че заповедта е постановена при недоказаност на материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и при нарушение на изискването по чл. 35 АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства.
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения се прилага временно отнемане на СУМПС на водач, извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 ЗДвП. Съгласно чл. 175, ал. 3 ЗДвП с лишаване от право да управлява моторно превозно средство и с глоба се наказва водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.
Материалноправна предпоставка за прилагане на мярката следователно е извършено от адресата нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП – съставомерно както от обективна, така и от субективна страна. Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК тежестта да докаже наличието на тази предпоставка към датата на издаване на акта е на административния орган.
По аргумент от чл. 140, ал. 1 ЗДвП управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред превозно средство, поради което от обективна страна поведението на жалбоподателя по принцип попада в обхвата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП. За съставомерността на деянието от субективна страна обаче е необходимо водачът да е знаел или да е бил длъжен и да е могъл да знае, че регистрацията на автомобила е прекратена.

С Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. на ОСНК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС е прието, че не се наказва по чл. 175, ал. 3 ЗДвП водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът на превозното средство. В мотивите е посочено, че знанието за дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието, че не е налице публично достъпен регистър, в който да може да се направи справка за служебно прекратената регистрация, и че незнанието на този факт, когато се дължи на неизпълнено задължение за уведомяване, изключва както умисъла, така и непредпазливостта.
С изменението на чл. 143, ал. 10 ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) от текста на разпоредбата са заличени думите „и се уведомява собственикът на пътното превозно средство“. Това изменение обаче не прави постановлението неприложимо. Задължението за уведомяване на собственика при прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 ЗДвП продължава да е нормативно установено в чл. 18б, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. Наред с това, съгласно чл. 574, ал. 10 и ал. 11 КЗ служебното прекратяване на регистрацията се предхожда от уведомление на Информационния център до собственика, с което му се дава 14-дневен срок да представи доказателства за сключен и действащ застрахователен договор, и едва при непредставянето им Гаранционният фонд уведомява органа по регистрацията. Уведомяването по чл. 574, ал. 10 КЗ е съществено изискване за законосъобразността на правните последици, които законът свързва с липсата на застраховка, включително на прилаганите принудителни административни мерки, тъй като чрез него се гарантират принципите на законност и съразмерност по чл. 4 и чл. 6 АПК (в този смисъл Решение № 9314 от 09.03.2026 г. по адм. д. № 13322/2025 г. на АССГ, III отд., 81 състав).
В случая по делото липсват доказателства собственикът на автомобила – който е и водач, спрямо когото е приложена мярката – да е бил уведомен за служебно прекратената регистрация от органите на МВР съобразно чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45/2000 г. Ответникът не твърди и не доказва такова уведомяване. Не е представено и уведомлението на Информационния център по чл. 574, ал. 10 КЗ, нито доказателства за изпращането му на адреса на жалбоподателя или за получаването му. Отбелязването в справката за регистрацията „уведом. на 22.02.2026“ не установява нито съдържанието на уведомлението, нито неговия адресат, нито начина и датата на изпращането му, поради което само по себе си не доказва, че жалбоподателят е бил известен за предстоящото, съответно за извършеното прекратяване на регистрацията. Тези обстоятелства е следвало да бъдат изяснени от органа към момента на издаване на заповедта, а не са установени и в съдебното производство.
Не води до различен извод и обстоятелството, че в подписания от жалбоподателя добавък № 1 към застрахователната полица са посочени неплатените вноски по премията с техните падежи. Знанието за разсроченото плащане и за предстоящите падежи не е равнозначно на знание за служебното прекратяване на регистрацията. Прекратяването не настъпва по силата на закона с неплащането на вноска, а е резултат от отделни административни действия – уведомление на Информационния център, последващо уведомление на Гаранционния фонд и вписване на прекратяването от органа по регистрацията, за които собственикът следва да бъде уведомен. Обстоятелството дали жалбоподателят е управлявал автомобила без действаща застраховка „Гражданска отговорност“ е предмет на друг състав на нарушение и не е послужило като основание за процесната мярка.

При това положение, в съответствие с даденото с ТП № 2/05.04.2023 г. задължително тълкуване, съдът намира, че не е доказано жалбоподателят да е извършил виновно нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, представляващо материалноправна предпоставка за прилагане на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП. Издаването на заповедта при недоказаност на тази предпоставка я прави постановена в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на чл. 35 АПК, което е самостоятелно основание за нейната отмяна по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК.
Отделно от изложеното, съдът намира, че заповедта не съответства и на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението (чл. 22 ЗАНН). В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията – липсата на застраховка „Гражданска отговорност“ – е отстранена от жалбоподателя в деня на проверката, като регистрацията на автомобила е служебно възстановена на 30.05.2026 г. в 11:41 ч., т.е. непосредствено след извършената около 11:20 ч. проверка. Доколкото в заповедта не е посочен часът на издаването ѝ, съдът е лишен от възможността да провери дали към този момент регистрацията не е била вече възстановена. Във всички случаи след възстановяването на регистрацията продължаващото действие на мярката до решаване на въпроса за отговорността, но до 6 месеца, не допринася за преустановяване на нарушение или за безопасността на движението, а придобива санкционен характер и ограничава правата на жалбоподателя в степен, по-голяма от необходимата, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК .
С оглед на извода за незаконосъобразност на заповедта на посочените основания, съдът не намира за необходимо да обсъжда в детайли довода на жалбоподателя за приложимост на хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „е“ ЗДвП.
По изложените съображения оспорената заповед следва да бъде отменена.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно. Жалбоподателят е направил разноски в размер на 485,11 евро, от които 5,11 евро за държавна такса по делото и за адвокатско възнаграждение в размер на 480 евро, заплатено в брой, видно от договора за правна защита и съдействие от 02.06.2026 г., който има характер на разписка (т. 1 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС). Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като уговореното и заплатено възнаграждение не надвишава минималния размер по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57 –ми състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Ф. С. З., [ЕГН], с адрес в [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №GPAM - 2854921/30.05.2026 г. по чл.171, т.1, б.З)ГГ) от ЗДвП, издадена от И. А. И. - мл.автоконтрольор към отдел ПП при СДВР.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ф. С. З., [ЕГН], сумата от 485,11 (четиристотин осемдесет и пет евро и 0,11 евроцента) евро разноски по делото.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. последно ЗДвП.